

L'hora de la UPV

Completa refundació. Aquesta és la idea centrípeta sobre la qual es vol que gire el debat al si del nacionalisme polític valencià des d'ara fins al congrés –el setè– que la Unitat del Poble Valencià (UPV) celebrarà al proper mes de novembre. La ponència marc feta pública i que ha de propiciar aquest debat deixa entreveure algunes anàlisis polítiques amb unes dosis de contradicció que fan borrosa, de moment, la contundència que comporten paraules com “refundació” i “completa”.

En qualsevol cas no deixen de sorprendre paraules com les següents, extretes del dit text: “El dilema plantejat –o el País Valencià opta per assumir el fet diferencial o per diluir-lo en el conjunt de l'estat– ha plantejat un problema de difícil solució: l'alternativa entre nacionalisme cultural i nacionalisme polític. Aquesta dualitat és un pur disbarat: no hi ha un nacionalisme cultural i un nacionalisme polític, no hi ha nacionalistes de la cultura que creguen que aquesta està per damunt de qualsevol política i nacionalistes polítics que vulguen construir un projecte polític sense cultura”. La sorpresa d'aquesta incongruent anàlisi política és encara més gran perquè és la continuació d'aquest altre text: “És cert que el valencianisme cultural i cívic ha consolidat i manté unes infraestructures de molta importància per al futur del nostre poble. Tot plegat, una part de l'operativitat d'aquestes infraestructures obeeixen a les seues pròpies necessitats i interessos, que són parcials i legítims a la vegada”.

La força majoritària del nacionalisme polític valencià no s'hauria de permetre fer una anàlisi de la situació tan minimalista com és reduir-ho tot a una “alternativa” entre el nacionalisme polític i el nacionalisme cultural. Sobretot, perquè és un plantejament totalment irreal. On es dona l'alternativa entre nacionalisme polític i nacionalisme cultural? Una força política com la UPV hauria d'incorporar també com a elements de debat in-

tern les següents dades, ni que siga en forma d'interrogants: quina relació guarda la revitalització del nacionalisme cultural i cívic amb la duplicació de les candidatures d'UPV a les eleccions municipals del 28 de maig de 1995, en què la UPV passà de 53.000 vots l'any 1991 a més de 80.000? Quina relació guarden els seus resultats de les eleccions autonòmiques (2,92%) tingudes el mateix dia, enmig d'una campanya electoral plantejada sota la dicotomia “Felipe o Aznar”?, amb la no resolta fita autocrítica que la UPV es va marcar en el sisè congrés, tingut a València a les darreries de 1994, que pretenia dotar-se d'una política de país, superant el marc estrictament municipal? Què passarà amb el desconcert de la militància, que la UPV ha atribuït en els últims anys als

successius pactes amb EUPV a les autonòmiques del 87 i amb CiU a les europees del 94, amb l'acostament a Unió Valenciana que ara s'aconseïa? Alguns membres de la direcció de la UPV que han participat en l'elaboració de la ponència marc del setè congrés han reconegut en privat a EL TEMPS que la UPV s'ha inhibit del pacte amb CiU precisament per aquest desconcert. Altrament, el Partit Socialista de Mallorca (PSM) ha aprofitat molt millor el

pacte i això ho reconeixia el mateix secretari general de la UPV, Pere Mayor, el passat mes d'abril a Caldes de Montbuí, en una trobada de revisió i balanç de l'esmentat pacte.

El PSM, representant majoritari del nacionalisme polític a les Illes Balears que s'ha enlairat electoralment en els últims anys fins a obtenir el 13% dels vots en les passades autonòmiques, és un partit que s'ha caracteritzat per no haver-se enfrontat mai al nacionalisme cultural illenc. I és més, l'operativitat de cada una d'aquestes infraestructures illenques –la del nacionalisme polític i la del nacionalisme cultural– obeeix a les seues pròpies necessitats i interessos parcials i legítims. És a dir, que treballen de manera independent i paral·lela. Com ha de ser. ■

“La força majoritària del nacionalisme polític valencià no s'hauria de permetre fer una anàlisi de la situació tan minimalista com és reduir-ho tot a una ‘alternativa’ entre el nacionalisme polític i el nacionalisme cultural.”